

Bede Anna versei

Csernobil vihara

Épp csak hogy beléptem a házba
Amikor kitört az a Vihar

Mindenki befutott valami fedezékbe
Amikor kitört az a Vihar

Kialudt a Nap, kiürültek az utcák
Amikor kitört az a Vihar

Tudtuk hogy így lesz és mégsem izgultunk
Pedig tudtuk hogy jön a Vihar

Hogy kifogy a Fény mert kiürültek a lelkek
És fölüvölt a Csönd és jön a Vihar

Kifakadt az ég s gennyel borította a Földet
Égeti nyomorultak bőrét savaival

Mennykapun gyávák vacogó keze zörget
Szánunk-bánunk mindent mert ver a Vihar

És fogytán az idő és a Kegyelem sem elég már
Fülünkbe ítéletnek szava rivall

Megrendül hazugságaink menedéke e légvár
Betemet rommá lőtt falaival.

A Tien-san hegyig

Szikrázó patájú paripán ülök.
Alattam idegen föld dobog.
Aki a Tien-san hegyig elérnek,
Azok a boldogok.

Ruhám rongyos, társaim elveszítettem,
Az ismeretlenbe sajogva megyek,
Díszeim veszítve, görnyedetten,
Míg elérem a Tien-san hegyet.

Vu Cao

(Vietnámi barátomnak)

A fűzfára felült a hold.
Poroszkált még egy lomha ló.
Tréfált, dalolt, jó kedvű volt
A pokolból jött Vu Cao.

Azt hittem: csontig keserű
Mind az, aki onnan való.
De győzhetetlen a derű!
És csupa derű volt Vu Cao.

Csak a sarkon fogott kezét.
Nekem nem jött a számra szó...
És tréfálkozva elveszett
a poklok útján Vu Cao.

Sulungu visszanézett

(Sulungu Onenko nanaj tudósnak)

Már itt-amott kékes köd ül,
Nyúgosznak fák, fájdalmak, vészek,
A halovány párák mögül
Sulungu visszanézett.

Tízezer felhő a családjá,
Tízezer megtizedelt álom.
Szűkül a lét, s mind több az árva
E világon.

Csak álltam ott, utána néztem,
Ment, ment dacosan és keményen,
Túl minden rossz jövődölésen
S minden reményen.

Oda, hol aranykút az alkony,
Csacsaka virágból a kék ég,
S alvó sárkány várja a parton
Egy csoda érkezését.

Vihar volt, de nem jött szivárvány.
A sóhaj is jéggé fagyott.
Áll az idő, s már az a sárkány,
Az is halott.

Dzsingisz Kán kincse

Olhonnál legmélyebb a Bajkál,
Ott, hol egy rég-volt éjszakán
– Hírlík – a mélybe zúdította
Hírhedt kincsét Dzsingisz, a kán.

Csobognak locsogó habocskák,
Csalogat kincsekkel a mély.
Virradok örült elszánásra;
Visszaborzaszt a meredély.

Kékebb a kéknél itt a hullám
Kéne egy kis bátorság végre;
Hatalmas kán-nő is lehetnék,
Ha le mernék szállni a mélybe.